

Arrest

nr. 105 240 van 18 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 21 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. KLINELEERS, die *loco* advocaat L. LIEBENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Kameroens staatsburger te zijn van Mbo Mbetta - origine. U groeide op in Kumba waarna u afwisselend in Yaoundé en Buea woonde. U woonde in Buea samen met uw vriendin S. met wie u sinds 2005 een lesbische relatie had. Buiten S.'s broer N. en S.'s advocaat was echter niemand op de hoogte van jullie relatie. Tijdens schoolperiodes woonde u in Yaoundé waar u rechten studeerde aan de universiteit. In november 2008 kreeg u telefoon van uw ouders die u meldden dat u diende te trouwen met de prins van M. M, het dorp waar uw familie vandaan kwam. Uw ouders zouden in ruil hiervoor reeds lang geleden, zelfs voor uw geboorte, cadeaus gekregen hebben. U weigerde waarop uw ouders u echter onder druk begonnen te zetten door u erop te wijzen wat een eer het was de vrouw van de prins te worden. Ook de prins zelf stuurde u een brief waarin hij u meldde dat u zijn vrouw diende te worden omwille van de gewoonten en tradities van uw dorp. U beantwoordde zijn brief echter

opnieuw met een weigering. Op 8 maart 2009 werd u ontvoerd door onbekende mannen en naar het paleis van de prins gebracht. Daar werd u door de prins gedurende bijna twee jaar vastgehouden en verkracht. Omdat u zo verzwakt en ziek was kreeg een bewaker medelijden met u en liet hij u gaan. U vluchtte terug naar Buea waar u introk bij een vriendin. U contacteerde N., de broer van uw vriendin S. die u een brief gaf van haar. U vernam dat S. werd gezocht door de politie omdat men erachter was gekomen dat ze een lesbische relatie had. Intussen ontdekte u dat u zwanger was van de prins. U liet een abortus uitvoeren in Buea. Tijdens uw afwezigheid was de politie bij u langsgeweest. Daarom vluchtte u naar Yaoundé waar u in contact kwam met mr. P. die u naar België hielp te komen. Op 17 mei 2011 kwam u in België aan waar u op 23 mei 2011 asiel aanvraagde.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst haalde u aan problemen gehad te hebben in uw land van herkomst omwille van een gedwongen huwelijk met een prins. Aangaande deze door u aangehaalde problemen kan echter worden vastgesteld dat uw verklaringen hieromtrent allesbehalve doorleefd overkomen. Zo verklaarde u dat u pas in november 2008 van uw ouders vernam dat u diende te huwen met de prins van M. M. (zie gehoor CGVS, p. 4). U was op dat moment 24 jaar oud. Het is niet aannemelijk dat uw ouders u pas op die leeftijd op de hoogte zouden gebracht hebben van het feit dat u reeds van voor uw geboorte beloofd was aan de prins. Gevraagd waarom uw ouders hiermee zolang zouden gewacht hebben verklaarde u merkwaardig genoeg dat ze misschien wilden dat u volwassen werd vooraleer ze het u zegden (zie gehoor CGVS, p. 5). Gezien een dergelijk gedwongen huwelijk nu net vooral zeer jonge vrouwen treft, precies omdat de kans op weerstand dan minder is, is dit wel een heel opmerkelijke verklaring van u. Bovendien dient te worden vastgesteld dat uw ouders u toelieten gedurende 3 à 4 jaar in Buea te wonen bij een vriendin en alleen in Yaoundé, terwijl u studeerde aan de universiteit (zie gehoor CGVS, p. 2). Uw ouders steunden bovendien uw carrière- en studiewensen (zie gehoor CGVS, p. 3). Dit alles is wel zeer moeilijk te verzoenen met een toekomst als gedwongen echtgenote van een prins, die ze eigenlijk voor u zouden uitgetekend hebben. U kreeg immers de kans een zelfstandig bestaan uit te bouwen in een stedelijke omgeving, waar de tradities een veel kleinere rol spelen. Het feit dat uw ouders u dat toelieten en u hier ook in steunden, toont aan dat zij met u een heel andere toekomst voor ogen hadden dan als gedwongen echtgenote aan de zijde van een prins in een klein dorp. Ook het gegeven dat ze blijkbaar tot uw 24 jaar zouden gewacht hebben om het u te melden, betreft een enorm risico. Het ware immers niet ondenkbaar dat u een andere partner zou ontmoet hebben in Buea of Yaoundé met wie u uw toekomst zag. Hiermee geconfronteerd verklaarde u echter dat u uit een heel strikte religieuze familie komt en dat uw ouders christen zijn en u nooit met een man zagen (zie gehoor CGVS, p. 5). Niets echter in uw verklaringen over hoe u uw leven mocht leiden van uw ouders wijst in enig opzicht op een strikte religieuze opvoeding, integendeel. U kende heel wat vrijheid om uzelf te ontwikkelen tot een zelfstandige en hoogopgeleide vrouw. Uit uw verklaringen betreffende de strikt religieuze achtergrond van uw familie, kan bijgevolg geconcludeerd worden dat u tracht een onjuist beeld van uzelf op te hangen voor de Belgische asielinstanties, dat echter niet strookt met andere door u afgelegde verklaringen.

Verder verklaart u nooit in het dorp M. M, vanwaar uw familie en de prins afkomstig zouden zijn, gewoond te hebben (zie gehoor CGVS, p. 2) en er sinds u volwassen bent zelfs nooit meer naartoe gegaan te zijn (zie gehoor CGVS, p. 5). Gevraagd of uw ouders, die toch op de hoogte waren van uw toekomst aan de zijde van de prins, niet wilden dat u toch meeding naar het dorp, antwoordde u dat u daar allemaal niets van weet (zie gehoor CGVS, p. 5). Er mag nochtans verwacht worden dat uw ouders toch moeite zouden doen om u te blijven betrekken bij hun dorp van origine en bij uw roots, gezien hun plannen met u. Verder had u voor 2008 nooit contact met de prins (zie gehoor CGVS, p. 4), weet u niet hoe oud de prins is (zie gehoor CGVS, p. 3), kent u diens vader niet (zie gehoor CGVS, p. 4), weet u niet of die vader nog leeft en verklaart u zelfs er niks van te weten (zie gehoor CGVS, p. 4). Gezien het feit dat u verklaarde dat de zoon van de chieft een prins wordt en dat dus de vader van de prins waarmee u moest trouwen, wel een belangrijk man moet geweest zijn in uw dorp van herkomst, is het merkwaardig dat u niets over hem weet. Hoewel u verklaarde gedurende bijna twee jaar bij de prins verbleven te hebben, weliswaar opgesloten, verklaart u niet te weten hoeveel vrouwen of kinderen die had (zie gehoor CGVS, p. 5). Het is niet aannemelijk dat u dergelijke informatie niet gedurende die twee jaar zou hebben vernomen.

Verder is het merkwaardig dat u verklaarde uw rechten te kennen, gevraagd naar de reden waarom u initieel dacht dat het gedwongen huwelijk niet zou doorgaan (zie gehoor CGVS, p. 5). U verklaarde bovendien wel degelijk op de hoogte te zijn van het feit dat dergelijke gedwongen huwelijken een realiteit waren (zie gehoor CGVS, p. 5). In dat opzicht is het merkwaardig en niet doorleefd te noemen dat u, hoewel u rechtenstudent was en dus toegang had tot deze informatie, u niet op de hoogte bleek te zijn van welke wet bepaalt dat je niemand mag dwingen te huwen (zie gehoor CGVS, p. 5). Nochtans lagen er meerdere maanden tussen het moment dat u op de hoogte werd gebracht van het door uw ouders gearrangeerde huwelijk (november 2008) en het moment dat u zou ontvoerd zijn (maart 2009) (zie gehoor CGVS, p. 3). Het is niet aannemelijk dat u, als rechtenstudente, blijkbaar geen enkele actie ondernam om de onwettelijkheid van hun plannen aan te tonen of bescherming te zoeken bij een advocaat of instantie tegen een door uw ouders gepland gedwongen huwelijk (zie gehoor CGVS, p. 5). Uw idee dat u dacht dat het huwelijk niet zou doorgaan is merkwaardig gezien uw kennis dat het blijkbaar wel een realiteit was in uw land en gezien uw bewering dat uw ouders en de prins bij hun voornemen bleven en u verder onder druk zetten (zie gehoor CGVS, p. 3, 5).

Vervolgens is het merkwaardig dat u dermate ziek en verzwakt was dat een bewaker medelijden kreeg met u en u liet gaan, maar dat u anderzijds wel in staat was meteen daarna gedurende twee dagen met de bus te reizen naar Buea (zie gehoor CGVS, p. 6). Ook uw verklaring dat u na aankomst in Buea naar het ziekenhuis ging voor verzorging en voor een abortus, maar dat u daar aan de arts niets meldde aangaande de jarenlange verkrachtingen 'omdat u het niet belangrijk vond' (zie gehoor CGVS, p. 6) komt allerm minst doorleefd over. Ook het feit dat u, nota bene als rechtenstudent die trouwens zelf verklaarde geïnteresseerd geweest te zijn in de rechten van vrouwen en in de mensenrechten (zie gehoor CGVS, p. 9), naliet de Kameroense autoriteiten op de hoogte te brengen van uw twee jaar durende opsluiting en verkrachtingen (zie gehoor CGVS, p. 6), tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder grondig aan. U verklaarde dit door te stellen dat het een traditie in uw dorp betrof. Geconfronteerd met het feit dat twee jaar opsluiting en verkrachting daar niet onder valt, verklaart u eenvoudigweg dat de politie daarvan niet op de hoogte was, wat nu net de bedoeling zou geweest zijn indien u de Kameroense autoriteiten zou gecontacteerd hebben. Ook uw verklaring dat de prins een zekere autoriteit heeft, ontnemt u niet van de verplichting allereerst de Kameroense autoriteiten in te lichten, eventueel buiten M. M, alvorens internationale bescherming te zoeken.

Al deze elementen tasten reeds de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw gedwongen huwelijk dermate aan dat er totaal geen geloof meer aan kan gehecht worden.

Verder dienen ook enkele opmerkingen te worden gemaakt bij uw beweerde lesbische geaardheid en bij uw verklaringen omtrent de problemen die u hierdoor zou hebben gehad.

Hierbij kan reeds in eerste instantie worden opgemerkt dat uw zogenaamde lesbische geaardheid ontdekt werd naar aanleiding van uw ontvoering en verdwijning, waardoor uw partner S. naar u op zoek zou zijn gegaan en hierdoor jullie relatie bekend zou gemaakt hebben (zie gehoor CGVS, p. 7). Aangezien aan deze problemen, zoals hierboven blijkt, geen geloof kan worden gehecht, dient reeds bij voorbaat ernstig getwijfeld te worden aan uw verklaringen betreffende uw problemen omwille van uw lesbische geaardheid.

Vervolgens kunnen een aantal bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaringen omtrent de ontdekking en beleving van uw beweerde lesbische geaardheid. Zo verklaarde u rond uw 12 jaar ontdekt te hebben dat u lesbisch was en dat u ervan hield toen u het ontdekte (zie gehoor CGVS, p. 9). Uitdrukkelijk gevraagd of u, bij die ontdekking op uw 12 jaar, dan niet bang was, antwoordde u van niet omdat u wist dat u het in zich kon houden. U haalt nog aan dat u moet doen wat u voelt, dat u uw ding moet doen (zie gehoor CGVS, p. 9). Gelet op het heersende sociale stigma ten aanzien van homoseksualiteit in uw land van herkomst is het echter bijzonder merkwaardig dat u zich blijkbaar nooit vragen zou gesteld hebben bij uw lesbische geaardheid. Het is best mogelijk dat u zich na enige tijd, toen u uw eerste positieve lesbische ervaringen had, persoonlijk goed voelde, maar het is weinig overtuigend dat dit gevoel niet gepaard ging met gevoelens van twijfel, angst, frustratie,...omwille van het feit dat u een geaardheid hebt die sociaal volstrekt niet aanvaard was. Dat u uw ontdekte lesbische geaardheid in dergelijke omstandigheden niet als meer problematisch zou hebben ervaren komt dan ook weinig doorleefd over. Ook uw verklaring dat u niet weet hoe uw partner S. zich dan voelde wanneer ze haar lesbische geaardheid ontdekte en dat dat persoonlijke redenen zijn (zie gehoor CGVS, p. 12), komt absoluut niet doorleefd over. U verklaarde immers sinds 2005 een relatie gehad te hebben met S. en bij haar te hebben ingewoond (zie gehoor CGVS, p. 2, 8), wat het merkwaardig maakt dat jullie als lesbische partners blijkbaar dergelijke zaken niet met elkaar deelden. Er mag echter verwacht worden

dat, net in een samenleving als de Kameroense, die zo vijandig staat tegenover homoseksualiteit, lotgenoten, en zeker partners, over dergelijke momenten praten met elkaar en ervaringen delen. Verder is het merkwaardig dat jullie, twee jonge vrouwen, sinds 2005 een relatie hadden en samenwoonden, maar hierdoor nooit enig probleem hebben gekend (zie gehoor CGVS, p. 7). Ook verklaarde u dat de mensen het helemaal niet merkwaardig vonden dat jullie samenwoonden en geen mannen hadden (zie gehoor CGVS, p. 8). Hoewel u verklaarde dat jullie jullie relatie op zich geheim hielden is het merkwaardig dat er over jullie samenwonen en over de afwezigheid van mannen in jullie leven absoluut geen vragen werden gesteld. Verder verklaart u dat S. haar advocaat op de hoogte bracht van jullie lesbische relatie maar slaagt u er niet in te verduidelijken waarom ze dit zou gedaan hebben (zie gehoor CGVS, p. 7). Gezien de getuigenis van de advocaat dat hij de advocaat is van S.'s familie (zie affidavit of support, dd. 4/9/2012), was dit immers een groot risico dat S. nam, waardoor er mag verwacht worden dat ze er een zeer goeie reden voor had. Het feit dat u er niet in slaagt deze reden te verduidelijken - u verklaart enkel dat het nodig was en gevraagd waarom het nodig was antwoordt u dan weer 'omdat hij het geheim kon bewaren (zie gehoor CGVS, p. 7) - tast opnieuw de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw lesbische geaardheid grondig aan. Ook uw verklaringen betreffende de manier waarop u andere lesbische vrouwen kon herkennen - 'ze hebben kettingen aan hun been' (zie gehoor CGVS, p. 8) - en de manier waarop u blijkbaar zonder problemen of angst andere vrouwen aansprak of aangesproken werd met voorstellen om een relatie aan te gaan (zie gehoor CGVS, p. 10), doen ernstige vragen rijzen bij de doorleefdheid van uw verklaringen betreffende de beleving van uw geaardheid in een land als Kameroen.

Voorts kunnen er enkele opmerkingen gemaakt worden betreffende uw beweerde lesbische relatie met S.. Vooreerst blijkt dit reeds uit uw onwetendheid betreffende S.'s gevoelens toen ze haar lesbische geaardheid ontdekte (zie hierboven). Verder antwoordde u, gevraagd of S. werkte in Kameroen, dat ze studeerde (zie gehoor CGVS, p. 11). Gevraagd hoe ze dan de huur van jullie woning betaalde, wijzigde u echter uw verklaringen volledig om te concluderen dat ze toch niet studeerde, dat ze zelfs na highschool in 2005 stopte met studeren en haar eigen winkel had (zie gehoor CGVS, p. 11). Deze zeer inconsistente verklaring tast verder de geloofwaardigheid van uw relatie met S. aan. Ten slotte verklaarde u nooit ruzie te hebben gemaakt met S., hoewel jullie sinds 2005 een relatie hadden (zie gehoor CGVS, p. 12). U verklaarde zelfs dat jullie het steeds over alles eens waren, wat echter niet doorleefd overkomt.

Ook aangaande uw kennis van de situatie van homoseksuelen in Kameroen dienen enkele pertinente opmerkingen te worden gemaakt.

Vooreerst dient hierbij te worden opgemerkt dat u verklaarde rechten gestudeerd te hebben in Kameroen, weliswaar gedurende slechts 1,5 jaar, omdat u er altijd van gedroomd hebt advocaat te worden en dat u tijdens uw rechtenstudies geïnteresseerd was in de rechten van homo's (zie gehoor CGVS, p. 3, 9). In dit opzicht is het uiterst merkwaardig dat u geen enkele advocaat of organisatie kent die in Kameroen vecht voor de rechten van homoseksuelen (zie gehoor CGVS, p. 9). U verklaart zelfs dat een advocaat u niet zou kunnen steunen omdat de wet ertegen is (zie gehoor CGVS, p. 9). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt nochtans dat er wel degelijk advocaten en organisaties zijn in Kameroen die, ook met juridische middelen, strijden voor de rechten van homoseksuelen. Het feit dat u daar, als rechtenstudente nota bene, niet van op de hoogte bent tast uw verklaringen met betrekking tot uw seksuele geaardheid ernstig aan. Bovenop het feit dat u blijkbaar geen verenigingen voor homoseksuelen kent, kent u blijkbaar zelfs geen andere personen die lid zouden zijn van een dergelijke vereniging (zie gehoor CGVS, p. 11). Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat u buiten S. nog andere lesbische vrouwen kende (zie gehoor CGVS, p. 8, 10). U kende buiten ene Bende echter geen andere vrouwen persoonlijk die ook problemen zouden gehad hebben met de autoriteiten. Bovendien weet u van Bende wel dat ze zou gearresteerd zijn maar weet u niet of ze gesteund werd door een advocaat (zie gehoor CGVS, p. 9). U kent verder ook geen clubs voor homoseksuelen in Kameroen, en verklaart dit door te stellen dat u er niet wou opgemerkt worden (zie gehoor CGVS, p. 10). Deze uitleg is enigzins merkwaardig gezien uw verklaringen betreffende de manieren waarop u blijkbaar zonder al teveel problemen contacten legde met andere vrouwen met wie u een relatie wou aangaan, zelfs met vrouwen die naderhand niet lesbisch bleken te zijn (zie gehoor CGVS, p. 10), waardoor vragen gesteld kunnen worden bij uw beweerde voorzichtigheid (om niet opgemerkt te worden).

Verder verklaart u dat de woorden 'lesbian, gay homosexual' letterlijk voorkomen in de Kameroense wetgeving aangaande 'homoseksualiteit'. U verklaart bovendien dat een homoseksuele relatie verboden is volgens artikel 247 van de Kameroense 'penal code'. Uit de informatie waarover het

CGVS beschikt blijkt echter dat het artikel 347 bis van de Kameroense penal code is die homoseksualiteit bestraft en dat het woord 'lesbian', noch 'gay' hierin voorkomt (zie informatie in uw administratief dossier). In dat opzicht is het trouwens merkwaardig dat zowel de convocatie van de procureur in Kameroen (dd. 20/01/2011) als het arrestatiebevel (dd. 24/01/2011) dat u voorlegde, vermelden dat u wegens 'homosexuality' gezocht wordt, maar beide documenten verwijzen naar artikel 295 en 298 van de 'penal code', die handelen over zedenmisdrijven, en niet over homoseksualiteit dat al uitdrukkelijk voorzien wordt in artikel 347 bis.

Ten slotte dienen ook bedenkingen gemaakt te worden bij uw verklaringen betreffende de beleving van uw lesbische geaardheid in België, die het geheel van uw verklaringen betreffende uw geaardheid verder ondermijnen.

Zo kan nog begrip opgebracht worden voor het feit dat u na een verblijf van één jaar in België nog geen relatie bent aangegaan en u slechts eenmaal een ontmoetingsplaats voor homoseksuelen hebt bezocht (zie gehoor CGVS, p. 10). Wat echter vragen doet rijzen zijn uw verklaringen betreffende ontmoetingen die u zou gehad hebben met lesbische vrouwen in België. U verklaart immers initieel dat u in België ziet dat de meeste lesbische vrouwen vrij zijn en niet vluchten voor de politie en niet bang zijn in het publiek. Gevraagd of u dan lesbische vrouwen kent in België, verklaart u de meeste te kennen omdat u met hen chat op het internet en dat u er soms ontmoet met hun vrienden in Hasselt (zie gehoor CGVS, p. 11). U geeft de indruk dat u een vriendenkring van lesbische vrouwen in België hebt opgebouwd en op die manier weet hoe zij kunnen leven in België. Echter, wanneer dieper gepeild wordt naar uw ontmoetingen met die vrouwen, blijkt u geen enkele bij naam te kennen, meestal niet met hen te praten en zelfs maar met één van hen gepraat te hebben die u zei dat u te laat was omdat ze al bezet was (zie gehoor CGVS, p. 11). U trachtte bijgevolg de indruk te geven dat u uw lesbische geaardheid in België beleeft, maar uit de verdere vraagstelling blijkt dat het beeld dat u van zichzelf tracht te schetsen helemaal niet klopt.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legt in het kader van uw asielaanvraag meerdere documenten voor die echter bovenstaande conclusie niet wijzigen. Vooreerst legt u een geboorteakte voor (dd. 15/4/1984). Deze geboorteakte bevat echter geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. Dit is dus geen bewijs van uw identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing. Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig genoeg is, kan het Commissariaat-generaal uw identiteit niet als bewezen beschouwen enkel op basis van uw verklaringen en dit document. De enveloppe waarmee uw documenten uit Kameroen werden opgestuurd voegt op zich niets toe aan uw asielrelaas of doet niets af aan bovenstaande motivering. Uw studentenkaart is vooreerst geen officieel identiteitsdocument. Bovendien voegt ook deze, noch uw examenresultaten, iets toe aan uw asielrelaas. Het medisch attest dat u voorlegt (dd. 16/01/2011) stelt dat u op 16/01/2011 drie maanden zwanger was en dat u zwak was en een abortus was aangewezen. Nergens uit het attest blijkt echter dat deze zwangerschap een gevolg was van een verkrachting of dat u gedurende twee jaar mishandeld werd. Gezien de lange duur van de mishandelingen en de veelvuldige verkrachtingen die u zelf aanhaalt is het opmerkelijk dat dit medico-legaal attest hierover geen vaststellingen doet. Wat betreft de brief van uw beweerde partner S. (dd. december 2010) kan worden opgemerkt dat de herkomst van een dergelijk document niet kan worden nagegaan, noch wie deze brief daadwerkelijk heeft geschreven. Wat betreft de affidavit van de advocaat van S., A. P. T, die het merkwaardig genoeg in zijn titel heeft over uw politieke en socio-culturele activiteiten in Kameroen, iets wat u helemaal niet ter sprake bracht, kan verder nog worden gesteld dat deze een gesolliciteerd karakter vertoont en vol staat met schrijffouten. Bovendien kan men zich de vraag stellen waarom een dergelijk document, dat toch persoonlijk zou moeten zijn en slechts éénmaal opgesteld moet worden, een ruimte overlaat om een deel van de datum later met pen in te vullen. Zowel de opmerkingen aangaande de titel als die vaststelling met betrekking tot de datum doen reeds twijfelen aan de authenticiteit en geloofwaardigheid van de inhoud van dit document. Wat betreft de convocatie van de procureur (dd. 20/1/2011) en het arrestatiebevel (dd. 24/01/2011) werd reeds opgemerkt dat, hoewel duidelijk verwezen wordt naar een beschuldiging omwille van homoseksualiteit, het merkwaardig is dat enkel de artikelen 295 en 298 van de Kameroense strafwet worden aangehaald, aangezien uit de informatie van het CGVS blijkt dat het artikel 347 bis is dat homoseksualiteit in Kameroen strafbaar stelt. Ten slotte kan nog over al deze Kameroense documenten vermeld worden dat uit informatie waarover

het CGVS beschikt blijkt dat in Kameroen een van de wijdst verspreide corruptiepraktijken de aanmaak van officiële documenten tegen betaling is. Documenten worden bijgevolg vaak vervalst of frauduleus verkregen. Bijgevolg kan aan Kameroense documenten, indien ze niet worden ondersteund door een coherent en geloofwaardig asielrelaas geen bewijswaarde worden gehecht. Ten slotte legt u nog enkele medische documenten uit België voor die aantonen dat u in behandeling was voor verschillende aandoeningen. Nergens uit de documenten blijkt echter dat de aandoeningen waaraan u lijdt te wijten zouden zijn aan de door u verklaarde problemen in Kameroen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan bestaande uit drie onderdelen.

2.1.1. In een eerste middelonderdeel wordt de schending opgeworpen van artikel 48/3 *juncto* artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 57/7bis van diezelfde wet, “*van art. 1 A (2) van de internationale conventie op het statuut van de vluchtelingen van 28.07.1951, goedgekeurd door de wet van 26.06.1953*” en “*van art. 1 (2) van het Protocol op het statuut van de vluchtelingen van 31.01.1967, goedgekeurd door de wet van 27.02.1967*”.

2.1.2. Wat de aangevoerde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht betreft, zoals onder meer neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen kunnen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de voormelde bepaling (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekster, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.1.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De materiële motiveringsplicht zal *in casu* worden onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

2.1.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een

relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.5. In de bestreden beslissing wordt vooreerst geoordeeld dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij problemen zou hebben gehad in haar land omwille van haar gedwongen huwelijk met een prins, om reden dat (i) het niet aannemelijk is dat zij pas op 24-jarige leeftijd door haar ouders op de hoogte zou zijn gebracht van het feit dat zij met de prins diende te huwen, (ii) verzoeksters ouders haar carrière- en studiewensen steunden en haar toelieten om gedurende een aantal jaren in een universiteitsstad te wonen samen met een vriendin hetgeen niet te verzoenen valt met een toekomst als gedwongen echtgenote van een prins, (iii) er mocht worden verwacht dat haar ouders, gezien haar lot, moeite zouden doen om haar blijven te betrekken bij hun dorp van origine en haar roots, zodat het niet aannemelijk is dat zij er nooit heeft gewoond en er sinds haar volwassenheid nooit meer is geweest, (iv) zij in gebreke blijft om informatie over de prins en diens vader, die in alle redelijkheid van haar kan worden verwacht, te geven; (v) het niet aannemelijk is dat zij als rechtenstudente niet op de hoogte bleek van de wetgeving inzake gedwongen huwelijken en zij geen enkele actie ondernam om de onwettelijkheid van het geplande gedwongen huwelijk aan te kaarten en zich ertegen te beschermen; (vi) verzoekster dermate ziek was dat een bewaker medelijden kreeg met haar, maar zij wel in staat bleek om een busreis van twee dagen te ondernemen; (vii) verzoekster zich aanmeldde in het ziekenhuis voor verzorging en een abortus maar daar de jarenlange verkrachtingen niet signaleerde aan de arts omdat zij het niet belangrijk vond en (viii) zij, hoewel geïnteresseerd in de rechten van vrouwen en mensenrechten in het algemeen, naliet de Kameroense autoriteiten op de hoogte te brengen.

2.1.6. Waar verzoekster in het algemeen stelt dat de verwerende partij, zonder zich te baseren op vaststaande feiten, niet met zekerheid mocht oordelen dat haar relaas niet doorleefd was, dient te worden herhaald dat de verwerende partij, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overigens, moet aantonen dat de feiten onwaar zouden zijn en dat de bewijslast ligt bij de asielzoekster zelf.

2.1.7. Wat betreft het motief in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat verzoekster pas op de leeftijd van 24 jaar zou hebben vernomen dat zij was uitgehuwelijkt aan de prins, doet zij thans gelden dat zij tot die leeftijd niet met mannen had opgetrokken, omwille van haar homoseksuele geaardheid, en dat haar ouders dus ook niet tussenbeide moesten komen om te wijzen op haar verbintenis, gezien er geen merkbare dreiging was van andere mannen. Met deze argumentatie overtuigt zij geenszins: er mag immers niet aan worden voorbijgegaan dat het tweede motief in de bestreden beslissing precies betrekking heeft op de vaststelling dat verzoeksters ouders haar carrière- en studiewensen steunden en haar toelieten om gedurende een aantal jaren lieten samenwonen met een vriendin in Buea en later alleen in Yaounde hetgeen niet te verzoenen valt met een toekomst als gedwongen echtgenote van een prins. Verzoekster kon dus haar sociale leven leiden ver weg van enige controle door haar ouders, zodat haar argument dat zij niet eerder werd ingelicht over haar uithuwelijking omdat zij wisten dat er geen risico was dat zij met een andere man zou kennismaken, niet opgaat. Het feit dat zij al geschenken hadden gekregen opdat verzoekster toch maar zou trouwens met de prins doet daaraan geen afbreuk, integendeel, het zou logisch zijn dat haar ouders haar in die omstandigheden zouden onderwerpen aan een rigide toezicht van haar sociale contacten. De vaststelling blijft dus dat het niet geloofwaardig is dat, terwijl een gedwongen huwelijk vooral zeer jonge vrouwen treft precies omdat de weerstand minder is, niet te rijmen valt met het feit dat verzoekster door haar ouders werd gestimuleerd om zich te ontwikkelen tot een zelfstandige en hoogopgeleide vrouw en dat kon doen buiten hun gezichtsveld en dat zij pas op de leeftijd van 24 jaar over de werkelijkheid werd ingelicht. Het verwijt dat verzoekster de verwerende partij maakt -mogen religieuze mensen die werden uitgehuwelijkt geen hoger onderwijs volgen- doet daaraan geen afbreuk, gelet op de specifieke situatie waarin verzoekster werd toegelaten te studeren, net zomin als verzoeksters argument dat haar ouders haar in feite nooit hun motieven hebben meegedeeld, zodat zij er niet van op de hoogte kan zijn. Overigens geeft verzoekster in haar verzoekschrift hiervoor een andere verklaring dan hetgeen zij tijdens het interview vertelde, met name dat ze misschien wilden dat zij volwassen was vooraleer zij haar op de hoogte brachten, hetgeen op zich verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

2.1.8. Het motief in de bestreden beslissing stellende dat er mocht worden verwacht dat verzoeksters ouders, gezien haar lot, moeite zouden doen om haar blijven te betrekken bij hun dorp van origine en haar roots, zodat het niet aannemelijk is dat zij er nooit heeft gewoond en er sinds haar volwassenheid nooit meer is geweest, wordt thans weerlegd door de verwijzing naar de functie van verzoeksters vader, als "inspector of police", die frequent moest verhuizen samen met zijn gezin. Dit is evenwel slechts een

loutere bewering die de validiteit van het motief niet ontwricht, temeer nu verzoekster zelf verklaarde dat haar ouders wel eens teruggingen naar haar grootouders die wel in M. M. woonden, maar zijzelf niet, hetgeen eens te meer wijst op haar eerder vrije opvoeding die niet te verzoenen valt met een gedwongen huwelijk.

2.1.9. Voorts, over de vaststelling dat verzoekster amper informatie kan geven over de prins en diens vader, terwijl in alle redelijkheid van haar kan worden verwacht dat zij zou weten hoe oud de prins was, hoeveel vrouwen en kinderen hij had, hoe zijn vader heet en of die nog leeft, terwijl hij toch een belangrijk man moest geweest zijn in het dorp, verwijst verzoekster naar het feit dat zij in slechte omstandigheden werd opgesloten en bewaakt, gezien haar onwil. Echter, zoals de verwerende partij dat terecht stelde, kan van iemand die twee jaar wordt opgesloten in de entourage van de man aan wie zij werd uitgehuwelijkt, worden verwacht dat zij hierover meer informatie zou kunnen geven. Haar argument dat zij, gelet op de slechte omstandigheden waarin zij zich bevond, geen interesse had in wat er rondom de prins gebeurde, is te vrijblijvend om afbreuk te doen aan het voorgaande.

2.1.10. Het volgende motief in de bestreden beslissing betreft de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat verzoekster, als rechtenstudente die verklaarde haar rechten te kennen en op die grond haar initiële gedachte dat haar gedwongen huwelijk niet zou doorgaan, verklaarde, toch niet op de hoogte bleek van de wetgeving rond dergelijke huwelijken en zelfs geen enkele actie ondernam om de onwettigheid van de plannen aan te tonen of bescherming te zoeken. Verzoekster herhaalt dat zij dacht dat deze plannen niet daadwerkelijk zouden worden uitgevoerd, maar dit toch bleek het geval te zijn, en zelfs *manu militari*. De Raad is evenwel van oordeel dat van een rechtenstudente die op de hoogte wordt gebracht van het feit dat zij gedwongen wordt uitgehuwelijkt en die zich daartegen wil verzetten, toch kan worden verwacht dat zij zich wapent, door het uitpluizen van de wetgeving ter zake en het zoeken van bescherming, temeer nu er meerdere maanden verstreken tussen het moment waarop zij werd ingelicht door haar ouders en het moment waarop zij werd ontvoerd. De loutere bewering dat zij ervan overtuigd was dat het huwelijk niet zou doorgaan, volstaat niet om daar anders over te doen denken, nu, zoals dat reeds in de bestreden beslissing werd gesteld, zij op de hoogte was van de realiteit van gedwongen huwelijken in haar land en haar ouders en de prins bij hun voornemen bleven en haar onder druk bleven zetten.

2.1.11. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een landenrapport (US Department of State 2011, *Human Rights Report Cameroon*) bij en stelt dat het niet onlogisch is dat zij geen actie ondernam: de rechten van vrouwen, zeker op het punt van gedwongen huwelijken en onbehoorlijk gedrag jegens hen, zijn ondermaats, zo stelt zij. Een klacht zou dus geen enkel effect hebben, want de rechten van de man, vooral indien ze zijn geput uit het gewoonterecht, zijn zeer sterk. Bij een klacht zou verzoekster wel eens slapende honden kunnen wakker maken. Ook met deze argumentatie overtuigt zij echter niet: enerzijds heeft verzoekster nooit eerder gesteld dat zij niet op zoek ging naar bescherming omdat dat toch niets zou uithalen, zodat het *in casu* slechts een *post factum*-verklaring is, zonder meer, en anderzijds mag van een rechtenstudente die zelf verklaarde geïnteresseerd te zijn in vrouwenrechten, toch worden verwacht dat zij enige waarde toedicht aan het systeem van bescherming van de zwaksten in de maatschappij en minstens een poging zou doen om haar rechten te doen gelden. Haar verwijzing naar het feit dat ze wel eens slapende honden zou kunnen wakker maken, is voor iemand die geconfronteerd wordt met de realiteit van een gedwongen huwelijk veeleer laconiek en in ieder geval nietszeggend. Haar argument, ten slotte, dat zij hoopte, door er geen ruchtbaarheid aan te schenken, dat zij met rust zou worden gelaten is in de geschetste omstandigheden -en vooral gelet op het feit dat haar ouders en de prins haar onder druk bleven zetten- niet ernstig te noemen en geeft vooral blijk van de relativiteit van de vermeende problemen. Daarbij kan er niet aan worden voorbijgegaan dat verzoekster, eens ontsnapt, ook dan naliel bescherming te zoeken bij de autoriteiten en niet aannemelijk kon maken dat zij daarvoor een gegronde reden had: zelfs indien een gedwongen huwelijk traditie was in het dorp, kan bezwaarlijk worden gesteld dat zij daarom niet haar twee jaar durende opsluiting en de daarbij horende verkrachtingen zou aangeven. De verklaring dat de prins een zekere autoriteit heeft, zou verzoekster, als rechtenstudente, er niet van mogen hebben weerhouden de autoriteiten, eventueel buiten het dorp, in te lichten van hetgeen zij had ondergaan. Niet alleen moet dus worden vastgesteld dat verzoekster niet is tegemoet gekomen aan één van de criteria van de vluchtelingendefinitie, met name het voorafgaandelijk zoeken van bescherming bij de autoriteiten in het land van herkomst, zonder dat zij daarvoor een aannemelijke reden had, maar evenzeer doet deze vaststelling verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas. Zij stelt thans wel dat zij na haar ontsnapping kennis kreeg van de dood van haar vriendin en van het jegens haar uitgevaardigde arrestatiebevel en dat haar enige bekommernis was zichzelf zo snel mogelijk in veiligheid te stellen door het land te ontvluchten, omdat zij indien zij aangifte zou doen zij onmiddellijk gearresteerd zou worden om terecht te staan wegens

homoseksualiteit, maar ook dit is een verklaring die zij thans voor het eerst te berde brengt, zodat ze niet kan worden aangenomen. Verzoekster verklaarde bij de verwerende partij slechts dat zij bang was te worden teruggestuurd naar de prins indien zij klacht zou indienen (gehoorverslag CGVS, adm. doss. stuk 5, p 7), en het is verre van aannemelijk dat zij op dat ogenblik niet reeds zou hebben gewezen op het arrestatiebevel en het feit dat dat de reden was waarom zij zich ervan weerhield. Van een asielzoekster mag immer worden verwacht dat zij alle kernelementen, en dus ook de reden waarom zij geen aangifte deed, op een coherente wijze en telkens wanneer zij daarom wordt gevraagd, zou kunnen uiteenzetten. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoekster zich thans overgeeft aan *post factum*-verklaringen die om die reden niet kunnen worden aangenomen om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Het voorleggen van het bewuste arrestatiebevel en de convocatie van de procureur doet daaraan geen afbreuk: aan documenten kan slechts bewijskracht worden verleend indien ze worden bijgebracht ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen, hetgeen thans niet het geval is, zoals reeds is gebleken en nog zal blijken, en bovendien blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat documenten in Kameroen vaak worden vervalst of frauduleus worden verkregen enerzijds, en dat bovendien deze documenten geen melding maken van de bepaling die homoseksualiteit in Kameroen strafbaar stelt, zoals de verwerende partij reeds vaststelde in de bestreden beslissing. Hoewel verzoekster het tegendeel stelt, moet de verwerende partij noch de Raad aantonen dat de documenten vals zijn om ze enige bewijswaarde te ontfangen. De voormelde vaststellingen volstaan daartoe.

2.1.12. Verder wat betreft de homoseksuele geaardheid van verzoekster, stelt zij dat zelfs indien geen geloof wordt gehecht aan het relaas met betrekking tot het gedwongen huwelijk, deze geaardheid een gegronde vrees voor vervolging in haren hoofde heeft veroorzaakt.

2.1.13. In eerste instantie stelt de Raad samen met de verwerende partij vast dat verzoekster verklaarde dat haar geaardheid werd ontdekt naar aanleiding van haar verdwijning, waardoor haar partner op zoek zou zijn gegaan en daarbij hun relatie zou hebben bekendgemaakt. Aangezien hierboven reeds werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen in verband met haar gedwongen huwelijk en de gevolgen daarvan -zoals haar ontvoering en verdwijning- kan evenmin enige geloofwaardigheid worden verleend aan het feit dat in de nasleep van deze gebeurtenissen verzoeksters geaardheid zou zijn bekend geraakt, tengevolge waarvan zij opnieuw in de problemen zou zijn gekomen.

2.1.14.1. Meer in het algemeen heeft de verwerende partij grote vraagtekens geplaatst bij verzoeksters verklaringen omtrent de ontdekking en beleving van haar homoseksualiteit. Zo bleek verzoekster dat nooit als problematisch te hebben ervaren en er zich nooit vragen over te hebben gesteld en nooit gevoelens van twijfels, angst of frustratie zou hebben gehad, hetgeen, gelet op het heersende sociale stigma niet erg doorleefd voorkomt. Verder bleek zij geen enkel idee te hebben hoe haar partner, met wie zij reeds sedert 2005 een relatie zou hebben gehad en met wie zij samenwoonde, met de ontdekking van haar geaardheid was omgegaan. Verzoekster betoogt dat het niet aan de verwerende partij is om uitspraken te doen over, hetzij een oordeel te vellen over aangelegenheden die de kern van de persoonlijke en innerlijke overtuigingen van een jong meisje behelzen dat op jeugdige leeftijd haar seksuele voorkeur ontdekt, dat het niet ongeloofwaardig is dat zij op de leeftijd van twaalf jaar zich geen vragen stelde over het sociale stigma, dat er geen bijzonderheden te vermelden zijn over de manier waarop haar partner haar geaardheid ontdekte, dat indien dat wel zo zou zijn geweest verzoekster in alle oprechtheid zou hebben geantwoord over een duidelijk geformuleerde vraag, dat de eerlijkheid van het antwoord wordt bewezen door de afwezigheid van een leugen, dat het antwoord op de vraag naar de ontdekking door haar partner, van haar geaardheid niet de geloofwaardigheid van haar eigen vluchtmotieven aangaat, zodat de vraagstelling van de verwerende partij arbitrair is.

2.1.14.2. Niets is echter minder waar: de verwerende partij is wel degelijk gerechtigd om na te gaan of de feiten waarop verzoekster zich beroept om haar vervolgingsvrees te staven -met name haar geaardheid- te gaan beoordelen in het licht van de door haarzelf geschetste context. Zo kon de verwerende partij genoegzaam stellen dat het niet aannemelijk is dat verzoekster nooit twijfels of angst zou hebben ervaren omwille van haar geaardheid in een homofob land zoals Kameroen -zelfs wanneer dat niet het geval zou zijn geweest toen ze 12 jaar dan in ieder geval toch wel later, toen zij zich terdege bewust werd van de sociale context waarin zij zich moest bewegen- en dat lesbische partners die een jarenlange relatie zouden hebben gehad en zouden hebben samengewoond het nooit zouden hebben gehad over hun geaardheid en de problemen die hieromtrent zouden kunnen rijzen. Daarbij komt nog dat het merkwaardig is dat twee jonge vrouwen die al geruime tijd samenwoonden niet in vraag werden gesteld door hun omgeving, zelfs indien hun geaardheid en hun relatie geheim werden

gehouden. De verwerende partij mocht dit gegeven wel degelijk betrekken bij de beoordeling van de vermeende geaardheid en moet, zoals dat reeds eerder werd gesteld, niet aantonen dat de feiten en verklaringen onwaar zouden zijn. Verder zou verzoeksters partner zonder enige aantoonbare reden haar advocaat -advocaat van de familie- te hebben ingelicht terwijl zij daarmee dus een onnodig risico nam, het gegeven dat de man vertrouwenspersoon was, verantwoordt geenszins waarom dit onnodige risico werd genomen, en blijken ook verzoeksters verklaringen over de wijze waarop zij zonder angst of problemen vrouwen aansprak met het voorstel een relatie aan te gaan geenszins aannemelijk. Het gebrek aan doorleefdheid van al deze verklaringen over de beleving van haar seksuele geaardheid, maken deze ongeloofwaardig. De motivering over de manier waarop verzoekster lesbische vrouwen zou herkennen is in die zin dan ook overtuigend en het eventueel gegrond bevinden van de grief die zij ertegen formuleert, kan niet leiden tot een andere beslissing, zodat verzoekster geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.1.15. Verder blijkt verzoekster ook inconsistente verklaringen te hebben afgelegd aangaande de activiteiten van haar partner, zoals omschreven in de bestreden beslissing. Verzoekster stelt hierover dat haar verklaringen helemaal niet ongeloofwaardig zijn: na het middelbaar onderwijs opende zij een kledingzaak en met de inkomsten werd onder andere de huur betaald, vermits verzoekster studeerde. Vragen over inkomsten werden niet gesteld, zo zegt zij, en bovendien mag worden aangenomen dat S. van thuis uit niet onbemiddeld was gezien haar familie een raadsman had. Met dit betoog gaat verzoekster evenwel voorbij aan de essentie, met name dat zij eerst verklaarde dat haar partner niet werkte maar studeerde, en dan weer dat zij in 2005 stopte met studeren en haar eigen winkel had. Deze verklaringen zijn wel degelijk tegenstrijdig zonder meer, hetgeen verdere vragen doet rijzen omtrent de vermeende relatie.

2.1.16.1. Wat betreft de motivering in de bestreden beslissing voor zover die betrekking heeft op de kennis van de situatie van homoseksuelen in Kameroen en de bevindingen dienaangaande van de verwerende partij, doet verzoekster gelden dat zij slechts aan haar tweede jaar rechten was begonnen en dat zij noch strafrecht noch mensenrechten als vak had onderwezen gekregen, zoals blijkt uit haar examenuitslagen. De kennis van de exacte bepalingen ligt dan ook niet voor de hand, en het verschil tussen artikel 247 en 347bis is klein. De vraag naar het juiste artikel werd overigens ook niet herhaald, zodat het onzeker is of er geen spraakverwarring in het spel was. De 3 jaar straf die verzoekster aanhaalde als zijnde de straf die haar vriendin had gekregen omwille van haar homoseksuele geaardheid, is in overeenstemming met de realiteit. Dat zij geen weet zou hebben van clubs in Kameroen, rust op een verkeerde lezing van het gehoorverslag: verzoekster verklaarde immers te weten dat er wel degelijk clubs zijn, maar dat zij deze niet bezocht uit angst en ook omwille van het feit dat zij haar contacten elders leerde kennen. Dat verzoekster verklaarde haar rechten te kennen wordt overigens bevestigd waar zij verwijst naar de UN-conventie waarin wordt gesteld dat iedereen het recht heeft te leven hoe hij of zij kiest. Zij verklaarde verder oprecht dat haar advocaat haar niet kon helpen omdat de wetten van haar land tegen homoseksualiteit zijn en dat zij via internet vernam dat de wet zou moeten veranderen maar deze er nog steeds is. Bovendien heeft zij zich geïnformeerd over deze aangelegenheden, nu zij had gelezen dat in de buurt van Yaoundé 10 lesbische vrouwen waren opgepakt.

2.1.16.2. Het is nuttig om de geïllustreerde passage uit de bestreden beslissing hier te herhalen.

“Vooreerst dient hierbij te worden opgemerkt dat u verklaarde rechten gestudeerd te hebben in Kameroen, weliswaar gedurende slechts 1,5 jaar, omdat u er altijd van gedroomd hebt advocaat te worden en dat u tijdens uw rechtenstudies geïnteresseerd was in de rechten van homo's (zie gehoor CGVS, p. 3, 9). In dit opzicht is het uiterst merkwaardig dat u geen enkele advocaat of organisatie kent die in Kameroen vecht voor de rechten van homoseksuelen (zie gehoor CGVS, p. 9). U verklaart zelfs dat een advocaat u niet zou kunnen steunen omdat de wet ertegen is (zie gehoor CGVS, p. 9). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt nochtans dat er wel degelijk advocaten en organisaties zijn in Kameroen die, ook met juridische middelen, strijden voor de rechten van homoseksuelen. Het feit dat u daar, als rechtenstudente nota bene, niet van op de hoogte bent tast uw verklaringen met betrekking tot uw seksuele geaardheid ernstig aan. Bovenop het feit dat u blijkbaar geen verenigingen voor homoseksuelen kent, kent u blijkbaar zelfs geen andere personen die lid zouden zijn van een dergelijke vereniging (zie gehoor CGVS, p. 11). Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat u buiten S. nog andere lesbische vrouwen kende (zie gehoor CGVS, p. 8, 10). U kende buiten ene Bende echter geen andere vrouwen persoonlijk die ook problemen zouden gehad hebben met de autoriteiten. Bovendien weet u van Bende wel dat ze zou gearresteerd zijn maar weet u niet of ze gesteund werd door een advocaat (zie gehoor CGVS, p. 9). U kent verder ook geen clubs voor

homoseksuelen in Kameroen, en verklaart dit door te stellen dat u er niet wou opgemerkt worden (zie gehoor CGVS, p. 10). Deze uitleg is enigzins merkwaardig gezien uw verklaringen betreffende de manieren waarop u blijkbaar zonder al teveel problemen contacten legde met andere vrouwen met wie u een relatie wou aangaan, zelfs met vrouwen die naderhand niet lesbisch bleken te zijn (zie gehoor CGVS, p. 10), waardoor vragen gesteld kunnen worden bij uw beweerde voorzichtigheid (om niet opgemerkt te worden).

Verder verklaart u dat de woorden 'lesbian, gay homosexual' letterlijk voorkomen in de Kameroense wetgeving aangaande 'homoseksualiteit'. U verklaart bovendien dat een homoseksuele relatie verboden is volgens artikel 247 van de Kameroense 'penal code'. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat het artikel 347 bis van de Kameroense penal code is die homoseksualiteit bestraft en dat het woord 'lesbian', noch 'gay' hierin voorkomt (zie informatie in uw administratief dossier). In dat opzicht is het trouwens merkwaardig dat zowel de convocatie van de procureur in Kameroen (dd. 20/01/2011) als het arrestatiebevel (dd. 24/01/2011) dat u voorlegde, vermelden dat u wegens 'homosexuality' gezocht wordt, maar beide documenten verwijzen naar artikel 295 en 298 van de 'penal code', die handelen over zedenmisdrijven, en niet over homoseksualiteit dat al uitdrukkelijk voorzien wordt in artikel 347 bis."

2.1.16.3. De Raad kan alleen maar vaststellen dat de onwetendheden die verzoekster heeft geëtaleerd niet te verzoenen zijn met het profiel van verzoekster als lesbische rechtenstudente die, zoals zij zelf verklaarde en uiteraard, ook geïnteresseerd was in de rechten van homo's. De vergoelijkingen, met name dat zij de relevante vakken nog niet had gehad, dat zij slechts gedurende 1,5 jaar studeerde en dat de artikelen kort bij elkaar liggen, zijn niet meer dan dat en mogen niet los worden gezien van het feit dat van verzoekster, als lesbische vrouw, in alle redelijkheid kan worden verwacht dat zij een bijzondere aandacht voor deze problematiek zou hebben zodat zij, ingeval van problemen, zou kunnen terugvallen op de reeds opgedane kennis. De informatie die zij, zoals zij stelt, wel kon geven is in die optiek dermate vaag en algemeen, dat ze niet van aard is om het voorgaande in een ander daglicht te stellen. Voor het overige herhaalt verzoekster in wezen haar eerdere verklaringen, zonder daarmee de motivering te ontwrichten.

2.1.17.1. Wat betreft de beleving van haar geaardheid in België en de vaststelling dat verzoekster de indruk geeft in België een vriendenkring van lesbische vrouwen te hebben opgebouwd, doch zij geen enkele bij naam kent, verklaarde meestal niet met hen te praten en zelfs maar met één van hen te hebben gepraat, zodat de indruk die zij geeft haar geaardheid in België te beleven niet kan stroken met de waarheid.

2.1.17.2. Verzoekster betoogt dat zij toen zij in België aankwam, verzwakt was en ziek, en dat de vaststelling dat zij HIV-besmet was een zware klap was. Zelfs gelijkgeaarden staan niet in de rij om zo iemand te ontvangen. Hoewel zij een holebi-café had bezocht in Hasselt, bleken haar sociaal statuut, de afstand, de onwetendheid, de beperkte financiële middelen en de eerder beperkte toegang tot het internet in de weg te staan van het uitbouwen van een netwerk. Bij haar verzoekschrift voegt zij een bewijs van haar geaardheid, met name haar internetprofiel op de chat- en datingsite "Badoo". Verder stelt zij dat uit de ook gevoegde outprint van chatsessies blijkt dat deze anoniem verliepen.

2.1.17.3. Zoals dat ook in de bestreden beslissing werd gesteld, gaf de verwerende partij in eerste instantie aan dat omwille van de omstandigheden begrip kon worden opgebracht voor het feit dat zij nog geen relatie was aangegaan en slechts eenmaal een ontmoetingsplaats voor homoseksuelen had bezocht. Evenwel baseerde zij zich op de eigen verklaringen van verzoekster die de indruk gaf zeer actief te zijn in het milieu om te komen tot de vaststelling dat het beeld dat zij van zichzelf trachtte te schetsen niet klopte. Verzoekster verwijst naar haar internetprofiel als lesbische vrouw en naar de chatsessies die volgens haar anoniem verliepen. De kopie van haar internetprofiel is vanzelfsprekend geen bewijs van haar geaardheid, zelfs indien dat profiel zou zijn opgemaakt voor het gehoor bij de verwerende partij. Verzoekster bepaalt immers zelf wat zij op haar profiel plaatst, en het valt niet uit te sluiten dat deze informatie werd ingegeven met het oog op het ondersteunen van de asielaanvraag die zij toen al wel had ingediend. Bovendien stelt zij nu wel dat de chatsessies anoniem verliepen, maar de outprints geven wel degelijk voor- of koosnamen weer, zodat dit niet te rijmen valt met haar verklaring dat de chatsessies anoniem waren. Dat verzoeksters verklaringen niet stroken met de door haar neergelegde documenten doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas en haar geaardheid. De stukken zijn dan ook geenszins een bewijs van verzoeksters geaardheid, zoals zij beweert.

2.1.18.1. Met betrekking tot de door verzoekster bijgebrachte stukken, wordt in het verzoekschrift gesteld dat de verwerende partij te kort door de bocht gaat waar zij geen bewijskracht aan de stukken verleent door louter te verwijzen naar het feit dat corruptie in Kameroen hoogtij viert en de authenticiteit van officiële documenten haast niet na te trekken is. Verzoekster stelt het volgende met betrekking tot haar documenten :

- De geboorteakte werd niet onderzocht naar authenticiteit, werd niet vergeleken met andere geboorteakten uit Kameroen om vast te stellen dat het wel degelijk om een Kameroense geboorteakte gaat waarop bepaalde gegevens en tekens wel, dan niet voorkomen.

- Deze argumentatie doet evenwel geen afbreuk aan het gestelde in de bestreden beslissing dat de akte geen enkel objectief element bevat waarmee kan bewezen worden dat verzoekster degene is op wie het document betrekking heeft.

- De studentenkaart is dienstig in de beoordeling van het asielrelaas *ratione temporis*, doch dit werd niet nagetrokken bij de universiteit zelf, en de examenresultaten zijn dienstig in de beoordeling omtrent de (afwezigheid van) inhoudelijke kennis van bepaalde rechtstakken zoals strafrecht en mensenrechten.

Zoals de verwerende partij terecht stelde in de bestreden beslissing voegen dit stuk niets toe aan haar asielrelaas. Het wordt immers niet betwist dat verzoekster rechtenstudente was. Bovendien, wat de al dan niet gevolgde vakken betreft, kan worden verwezen naar wat sub 2.1.16.3. werd gesteld. Voorts moet nog worden gesteld dat de bewijslast ligt bij verzoekster en dat het niet aan de verwerende partij toekomt om de authenticiteit van het document na te gaan bij de universiteit.

- Het medisch attest, de brief van S. en de affidavit of support van verzoeksters raadsman worden aangewend als ondersteunend bewijs van een waarachtig relaas.

Met deze algemene argumentatie doet verzoekster geenszins afbreuk aan de concrete beoordeling van de voormelde stukken. In zoverre verzoekster nog stelt dat zij wel degelijk haar socio-cultureel leven (namelijk haar geforceerd huwelijk binnen het gewoonterecht van Kameroen) als het politieke aspect (homoseksualiteit) heeft toegelicht, hetgeen niet klemmt met de inhoud van de affidavit. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij deze termen verbindt aan haar eigen situatie: dit is al te vergezocht. Bovendien kan aan dit stuk geen bewijswaarde worden gehecht, aangezien het gesolliciteerd is, niet afkomstig is van een objectieve bron, vol schrijffouten staat en behept is met een aantal eigenaardigheden zoals omschreven is in de bestreden beslissing.

- De convocatie en het arrestatiebevel tonen aan dat verzoekster effectief vervolgd werd en niet wordt aangetoond dat zij vals zijn.

Ter zake kan worden verwezen naar hetgeen sub 2.1.11. reeds werd gesteld over het gebrek aan bewijswaarde van deze stukken.

2.1.18.2. Verzoekster slaagt er dus niet in de beoordeling van de door haar bijgebrachte stukken te ontwichten.

2.2.1. In een tweede onderdeel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2.1. Verzoekster stelt in eerste instantie dat de verwerende partij op geen enkel ogenblik gewag maakt van de persoonlijke situatie waarin zij zich bevindt in het licht van het reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.

2.2.2.2. De bewering van de verzoekster als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd en haar persoonlijke situatie niet zou hebben beoordeeld in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verder toont zij niet aan om welke redenen de verwerende partij die slechts uitspraak doet over het al dan niet toekennen van de

vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, zou moeten vermelden dat verzoekster kan worden teruggeleid naar Kameroen.

2.2.3. Elke aanvraag om subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoekster verwijst naar de elementen van haar asielrelaas en stelt dat zij gekend is als homoseksueel, maar dit relaas, daarin begrepen haar homoseksuele geaardheid, werd hierboven reeds ongeloofwaardig bevonden. De Raad meent dat zij er dan ook niet langer op kan steunen teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

2.2.4.1. Verder verwijst verzoekster naar het feit dat bij haar een H.I.V.-besmetting werd vastgesteld met ernstige immuundepressie en dat levenslange behandeling noodzakelijk is.

2.2.4.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.2.4.3. In de mate dat verzoekster erop lijkt te wijzen dat bij de beoordeling van het risico in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM de medische component moet worden samengenomen met het risico om gevangengenomen te worden wegens homoseksualiteit en a *fortiori* het risico te lopen in erbarmelijke omstandigheden terecht te komen met een verzwaring en verergering van de gezondheid en zulks met de dood tot gevolg, dient andermaal te worden geoordeeld dat verzoeksters asielrelaas en haar vermeende homoseksualiteit niet geloofwaardig werden bevonden, zodat haar argumentatie niet dienstig is.

2.2.4.4. Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet stelt dat *“de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, (...) die geen beroep kan doen op artikel 9ter (...)”*.

2.2.4.5. De artikelen 9ter en 48/4 van de Vreemdelingenwet vormen samen de omzetting in het Belgische recht van het voornoemde artikel 15, hetgeen gebeurd is met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De wetgever heeft geoordeeld dat de personen die aan een ernstige ziekte lijden en die niet in hun land van herkomst of van verblijf kunnen worden verzorgd, moeten worden behoed voor het risico van schending van artikel 3 van het EVRM door voor hen een specifieke procedure in te voeren die verschilt van de in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bedoelde procedure tot subsidiaire bescherming, omdat de asielinstanties niet beschikken over de vereiste competenties om de medische situatie van een vreemdeling of de medische omkadering in het land van oorsprong of van verblijf in te schatten en omdat de procedure bij de asielinstanties niet geschikt is om in dringende medische gevallen toegepast te worden, vermits de tussenkomst van minstens twee instanties (de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) strijdig is met de nood om dadelijk een standpunt in te nemen. (Parl. St. Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 10). Dat het telkens om subsidiaire bescherming gaat, blijkt uit het vervolg in de memorie van toelichting dat *“(h)et ontwerp (...) dus een verschil in behandeling in(stelt) tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht”*. Ook verder wordt nog eens gesteld dat het voorzien van een afzonderlijke procedure *“in verhouding met het nagestreefde doel (is) omdat het geen afbreuk doet aan de mogelijkheid voor de bedoelde vreemdelingen om het statuut van subsidiaire bescherming in te roepen en te genieten, maar enkel een parallelle procedure, naast de asielprocedure, organiseert”*. (ibid., p. 11). Al gaat het om een afzonderlijke procedure, het gaat telkens om de toekenning van de subsidiaire bescherming, zoals ook door het Grondwettelijk Hof werd bevestigd (Grondw. Hof, nr. 193/2009, 26 november 2009 en nr. 95/2008, 26 juni 2008).

2.2.4.6. In het kader van de devolutieve kracht van het onderhavige beroep en de volheid van rechtsmacht die daarmee gepaard gaat, is de Raad dan ook van oordeel dat in zoverre verzoekster zich

steunt op medische problemen, zij de daartoe geëigende procedure dient te volgen, met name deze van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (RvS 27 maart 2012, nr. 218.657).

2.3.1. In een derde onderdeel voert verzoekster de schending aan van artikel 57/7ter van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en de beginselen met betrekking tot de bewijslast. Verder voert zij ook een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.3.2. Hiervoor werd reeds gesteld dat geen schending van de formele motiveringsplicht werd aangetoond, zodat een schending van de artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet niet voorligt. Waar in dit onderdeel van het middel nog wordt gesteld dat geen enkel motief wordt gewijd aan haar situatie als HIV-patiënten, kan worden verwezen naar hetgeen daarover hierboven, met volheid van rechtsmacht, werd gesteld. Ten overvloede moet nog worden gesteld dat verzoekster haar medische toestand in wezen nooit aanhaalde als een element dat moest worden betrokken bij de beoordeling van haar asielaanvraag. Het is slechts de raadsman die aan het einde van het interview wees op het "medische aspect" en dit in het kader van een eventuele verergering van haar situatie bij opsluiting ingevolge haar homoseksuele geaardheid. Aangezien die niet geloofwaardig werd geacht, moest de verwerende partij dus niet bijkomend motiveren over de gevolgen ervan.

2.3.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (vaste rechtspraak RvS, zie onder meer: RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De verzoekster kreeg de kans om in haar vragenlijst bij de dienst Vreemdelingenzaken alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Uit het administratief dossier blijkt verder dat zij werd gehoord door de verwerende partij en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van de verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat onzorgvuldig is tewerk gegaan kan, bij gebrek aan concrete gegevens desbetreffend, derhalve niet worden volgehouden. Verzoekster toont immers niet aan dat de verwerende partij één of meerdere elementen van het dossier zou hebben veronachtzaamd. Het gegeven dat zij het niet eens is met de beoordeling van de door haar bijgebrachte documenten en stavingstukken, toont op zich nog geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

2.3.4. De verwerende partij is, in strijd met wat verzoekster doet gelden, wel degelijk in de mogelijkheid om het asielrelaas te beoordelen aan de hand van het plausibele karakter van de verklaringen teneinde tot de vaststelling tot komen dat het gebrek daaraan de geloofwaardigheid van het relaas ondermijnen en dit voor zover de bevindingen en de conclusies die daaruit worden getrokken, samen genomen, de bestreden beslissing kunnen schragen, zoals *in casu*. In die zin is er geen strijdigheid met de rechtspraak van het EHRM en van de Raad van State, die door verzoekster wordt aangehaald met betrekking tot het gewicht dat aan onaannemelijke verklaringen moet worden gegeven. Het feit dat er geen tegenstrijdigheden zouden zijn vastgesteld tussen het eerste en het tweede interview doet daaraan geen afbreuk.

2.3.5. De verwerende partij is op goede gronden en op basis van haar pertinente bevindingen tot de vaststelling kunnen komen dat verzoekster haar gegronde vrees voor vervolging omwille van haar seksuele geaardheid niet aannemelijk heeft gemaakt, nu aan die geaardheid op zich al geen geloof kan worden gehecht. Verzoeksters verwijzing naar de situatie van homoseksuelen in Kameroen, ondersteund door de bij het verzoekschrift gevoegde landeninformatie, is derhalve niet dienstig, net zomin als haar verwijzing naar het begrip "sociale groep" als zijnde één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Een ongeloofwaardig asielrelaas verdient het immers niet te worden getoetst aan deze conventie. Verder maak verzoekster evenmin aannemelijk dat een vernietiging zich opdringt met het oog op een medisch onderzoek, dan nog daargelaten de vraag wat de aard van dit medisch onderzoek dan wel zou moeten zijn.

2.4. Samenvattend moet worden vastgesteld dat verzoekster er niet in is geslaagd de motieven van de bestreden beslissing, die in dit arrest werden besproken -de andere moeten als overtuigend worden aangemerkt zodat zij geen belang heeft bij het onderzoek naar de grieven ertegen- te ontcrachten en de

geloofwaardigheid van haar asielrelaas -daarin begrepen het element van haar geaardheid en haar lesbische relatie- te herstellen. De algemene landeninformatie die zij bij haar verzoekschrift voegt, doet daaraan geen afbreuk, nu deze niet van aard is om *in concreto* aan te tonen dat verzoekster persoonlijk wordt vervolgd, terwijl dat is vereist.

2.5.1. Artikel 57/7ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoonst met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan :

a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”

2.5.2. Aangezien de verklaringen van verzoekster niet geloofwaardig zijn, is niet voldaan aan de voorwaarden die in artikel 57/7ter van de Vreemdelingenwet worden gesteld. Een schending van deze bepaling is dus niet aan de orde.

2.6.1. Verzoekster klaagt nog de schending van artikel 57/7bis van de Vreemdelingenwet aan. Deze bepaling luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal beschouwt het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd, reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken.”

2.6.2. Aangezien het relaas en de daarbij horende vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn, kan verzoekster zich evenmin op deze bepaling beroepen.

2.7. De oefening die verzoekster doet door het proberen in te passen van haar relaas in de criteria van de vluchtelingendefinitie is niet dienstig, nu een ongeloofwaardig asielrelaas het niet verdient daaraan te worden getoetst.

2.8. Het enig middel is in geen van zijn onderdelen gegrond. De Raad oordeelt dat verzoekster geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dienvolgens kan in hoofdte van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS